Arnould Galopin şi Henri de la Vaulx

Laureaţi ai Academiei Franceze

Fantastica aventură

In româneşte: Dumitru Lambru

Nr. 7

Rezumatul capitolelor precedente

La circul Malandrin, fusese adus de către banditul Gregor micul Jack Witkins cu scopul ca, printr'un accident simulat, sărmanul băiat să fie ucis şi ca astfel Gregor să poată pune mâna pe averea Witkinsilor. Planul mizerabilului fiind descoperit de către d-ra Bertha, fiica d.rectorului circului, aceasta îl conjură pe Francinet tânărul acrobat ca să fugă împreună cu micul american şi astfel să-l scape pe acesta dela o moarte sigură. In fuga lor, cei doi copii, fură, fără să-şi dea seama de gravitatea acestui act, un balon dela „Aero-Clubul" din Saint-Cloud, sperând ca graţie acestuia să scape definitiv de urmărirea lui Gregor. Prins de furtună balonul este împins spre mare şi naufragiază. Din fericire, în ultima clipă un vas îi va salva pe fugari. Furtul balonului însă va face ca cei doi copii să fie urmăriţi de Justiţie. Debarcând la Tanger vor lua parte la încăierările dintre marocani şi armata franceză. Vor lua parte la luptele cu Tuaregii. Se vor întâlni de nenumărate ori cu inamicul lor Gregor, dar ajutaţi de soartă vor reuşi să scape din ghiarele acestuia. In oraşele prin care vor trece îşi vor câştiga existenţa graţie reprezentaţiilor date de Francinet. La Libreville se vor întâlni cu atletul negru Bafoulos, care îi va urma şi va deveni pentru ei un preţios tovarăş. Din cauza unui naufragiu vor fi svârliţi toţi trei în insula Agathi. Aici vor scăpa dela suplicii pe un biet hindus, Atar, care îi va întovărăşi şi el de-acum înainte, şi le va fi un recunoscător şi devotat prieten. Vor fugi de mânia brahmanilor din insula Agathi, pe o luntre construită dintr'o scorbură de copac. Un vapor pe care îl vor întâlni din fericire în cale îi va duce la Madras. Lipsa unei sume cerute de autorităţi îi

silește să fugă din oraș. În drum sunt atacați de o ceată de vagabonzi numiți „Ramblers". Resping cu curaj atacul tâlharilor și în timpul luptei, Francinet pune mâna pe revolverul unui „Ramblers". Noaptea îi surprinde în jungla plină de mistere și primejdii. Revolverul îi scapă în ultimul moment de un enorm tigru ce-i atacase. Drumul lor îi duce la Pondichery. Aci soarta îi pune față în față cu Sablio. După ce niște pescari indigeni au încercat să-i suprime Sablio, cu numele schimbat în Orellis, devine asociatul lor în dorința de răzbunare împotriva lui Gregor. Într'adevăr, la Calcuta, îl întâlnesc pe Gregor, care în scurt timp, este lovit misterios cu cuțitul. Cei patru prieteni fug cu o caravană de brahmani și ajung în munți. Aci după o luptă îndârjită cu banditii „turbanele roșii", devin prizonierii acestora. Șeful turbanelor roșii Regele Munților, le declară că i-a capturat din ordinul lui Gregor. De odată, turbanele roșii, încep să se târască ca șerpii.

XVIII

REGELE MUNȚILOR

(Urmare)

La urmă cei doi copii pricepură, văzând o trupă armată că se urcă fugind spre podișul pe care se găseau tâlharii.

In capul acestei trupe, un bărbat cu pielea arămie având pe cap un turban părea că arată ceva celor cari îl urmau...

Și acest bărbat era Atar !

Diradjod și cu oamenii săi, fără să se mai ocupe de prizonieri dispărură fugind în munte.

Ce se întâmplase ?

Atar, de când fusese luat prizonier împreună cu amicii săi, rumegase un plan de fugă.

Șiret, ca toți fiii Indiei ,plănuise o mie de proecte, când deodată zărise ceva roșu ce părea că alunecă pe-o cărare, situată la vreo două sute de metri de locul unde se găsea.

Grație privirii sale excelente, nu întârzie să-și dea seama de ceeace se petrecea.

Soldați indigeni înaintau printre stânci, ascunzându-se în spatele tufișurilor și spionând de departe pe Vânătorii roșii. Era evident, că pierduseră pista lui Diradjod și a bandei sale și căutau s'o regăsească.

Atunci, alegând un moment când paznicii nu-l priveau, Atar târându-se, căci era legat, își dăduse drumul în jos.

Rostogolindu-se pe pietre, lovindu-se și sgâriindu'se de mărăcini, ajunsese astfel până la soldați și le indică ascunzișul Vânătorilor roșii.

Bravul Atar ! Era acuma într'o stare jalnică.

Mâinile sale nu erau decât o rană şi sângele curgea din genunchii săi ciopârţiţi de pietre, dar dânsul fără să se gândească la răni alerga în grabă în capul soldaţilor indigeni.

Aceştia sunt foarte bravi şi englezii recurg adesea la ajutorul lor în expediţiile coloniale... Este însă tot aşa de adevărat că au un caracter urât şi că se revoltă cu uşurinţă ceeace formează un mare inconvenient.

Cei cari erau îndrumaţi de Atar veneau dela Calcuta.

De aproape cincisprezece zile se învârteau în împrejurimile munţilor Radjmahal în căutarea numeroaselor bande de tâlhari cari călcau aceste regiuni... Guvernatorul din Calcuta trebuia să se ducă la Patua cu un convoiu important de mărfuri şi dăduse ordin ca să fie explorate locurile suspecte dealungul drumului.

Soldaţii indigeni porniseră şi luându-se după indicaţiile „paliai"-lor, adică a păstorilor, ajunseseră pe urmele Vânătorilor roşii.

Când îi zărise Atar, aceştia pierduseră complect orice urmă.

Ajungând pe podiş, soldaţii indigeni deslegară mai întâi pe prizonieri şi apoi se luară după „Monidazaşi".

Fu o goană înspăimântătoare, înverşunată.

Infine tâlharii fură împresuraţi şi luaţi prizonieri.

Unii dintre ei, preferară să se omoare aruncându-se în prăpăstii decât să cadă de vii în mâinile învingătorilor.

Cât despre Diradjod, acesta nu opuse nici-o rezistenţă.

Se mulţumi să facă un gest vag, desnădăjduit, apoi se lăsă legat fără să scoată vreun cuvânt...

Isi dădea seama că orice rezistenţă era inutilă şi se re-

Dar în ochii săi lucise o flacără stranie...

Poate mai avea vreo speranță...

Soldații împreună cu prizonierii lor porniră spre Patua.

Trebuiau să ajungă în acest oraș făcând mai multe popasuri pe drum.

Patua este un oraș al Indiei, situat pe malul drept al Gangelui în fața confluentului său Gondaki și în locul fostului confluent Sonk.

Acest oraș a devenit răspântia a mai multor căi ferate și unul din cele mai importante centre ale Indiei.

Numără aproximativ 170.000 de locuitori dintre cari majoritatea sunt hinduși.

Sediul administrației civile este în mahalaua occidentală din Bankpur care se mărginește cu cantonamentul militar din Dinapur.

O stație specială a „East Indian Railway" deservește fiecare din aceste trei puncte.

In ciuda antichității și întinderii sale, Patua este foarte sărăcăcios în privința monumentelor.

Unul din cele mai curioase este „Gola", un dom hemisferic construit de englezi la sfârșitul secolului trecut, pentru a servi drept hangar. Ceeace îl distinge este ecoul său minunat din interior.

Soldații și cu prizonierii lor înaintau cu încetineală căci drumul pe care-l urmau era presărat cu movile și gropi.

Câteodată erau obligați să urmeze malurile Gangelui, ba, uneori, soldații erau siliți să ridice pomi ce căzuseră pe drum din cauza unui ciclon.

Jack și Francinet nu erau liniștiți.

Mai întâi se întrebau dacă Gregor nu se luase după ei, apoi nu prea erau asigurați de ce îi așteptă la Patua.

Soldații erau conduși de un ofițer englez numit Lynch, un bărbat rece, puțin comunicativ ce-și trata soldații mai mult ca pe niște sclavi.

Era foarte temut de hinduși și aceștia în limbajul lor pitoresc îl supranumiseră Căpitanul Bicu, căci nu șovăia să biciuiască pe acel ce făcea cea mai mică greșeală.

Căpitanul Lynch interogase pe cei doi băieți și pe camarazii lor și păruse foarte mirat de răspunsurile lor.

Adresându-se lui Jack care servea drept interpret, zise:

— Sunteți fără îndoială niște pungași cari ați fost obligați să vă părăsiți țara în urma nu știu cărei fapte... N'o să mă faceți să cred că doar dragostea de călătorii v'a împins până în regiunile acestea. Mă văd silit să vă iau cu mine până la Patua unde vă veți explica în fața rezidentului; dacă se va mulțumi cu răspunsurile pe care mi-le-ați dat, n'are decât să vă dea drumul... Dar eu nu pot să-mi iau o astfel de răspundere asupra mea.

Diradjod interogat la rândul său, nu scoase niciun cuvânt.

Coloana își continuă drumul.

O răcoreală subită înlocuise căldura, și vântul porni brusc.

Mai întâi suflă numai în regiunile superioare, dar apoi se apropie de pământ.

Căpitanul Lynch părea îngrijorat.

In curând vârtejuri de praf se ridicară spre cerul fumuriu. Soldații și prizonierii lor fură orbiți. Incet, încet, puterea vântului crescu. Un sgomot de nedescris umplu ecourile văzduhului.

Oamenii și caii fură trântiți la pământ claie peste grămadă.

Un ciclon se deslănțuise asupra regiunii. Unul dintre acei ciclonî impetuoși cum nu se pornesc decât în India.

Arborii desrădăcinați, oscilau, apoi cădeau la pământ cu un trosnet teribil.

Stânci enorme, luate de vânt, se rostogoleau căzând în prăpăstii.

Jack și Francinet se agățaseră unul de celălalt hotărîți să moară împreună.

Când însfârșit ciclonul se liniști, cei doi băieți priviră în jurul lor.

Atar și Bafoulos culcați pe burtă se găseau la vreo 20 de metri.

Căpitanul Lynch zăcea cu capul sfărâmat lângă o stâncă.

Vreo douăzeci de soldați fuseră svârliți în apele torentului care îi înghițiră. Alții fuseseră îngropați sub niște movile de nisip amestecat cu pământ, și făceau sforțări desnădăjduite spre a ieși din ele.

Cât despre cei ce rămăseseră în picioare erau atât de zăpăciți încât stăteau pe loc, asemănători unor oameni ce au scăpat depe urma unei catastrofe și cari sunt încă năuciți.

Francinet se aplecă asupra lui Jack:

— Ești rănit?

— Nu, răspunse tânărul american.

— Bine... Dar Atar?... și Bafoulos?

Aceștia veniau în grabă spre prietenii lor.

Parisianul strigă:

— Repede... Să nu pierdem n'cio clipă... Să fugim... Este momentul... In câteva minute va fi prea târziu... Cortegiul se va alcătui din nou și vom fi siliți să-l urmăm.

Cu agilitatea unor căprioare, tinerii noștri amici dispărură

în munte în mijlocul norului de nisip care mai acoperea cerul. Cu mii de precauțiuni, urmară cărarea întortochiată agățându-se de liane, sărind prăpastii și alergând printre stâncile cele mai abrupte.

Cerul se luminase...

Fugarii zăreau acuma în fața lor o imensă întindere de apă pe care se vedeau din loc în loc insulițe verzi...

Avură un moment de îndoială, dar Francinet, după o privire scurtă, exclamă apucându-l pe Jack de braț :

— Nu... Să nu coborâm... Am fi gata descoperiți, ceeace nu e bine... Trebue să stăm în munte...

In dreapta și în stânga se întindeau doi pereți de granit...

In fine după ce căutară câtva timp descoperiră o cărare foarte povârnită...

După câte-va clipe de șovăială, neavând încotro, pătrunseră pe ea.

Ajutându-se unii pe alții atinseră după multe greutăți o mică platformă circulară, dar în momentul când ajunseră, un bărbat se ridică în fața lor.

Era Diradjod.

Șeful Vânătorilor roșii nu mai avea fizonomia vicleană și răutăcioasă pe care i-o cunoșteau prietenii noștri.

Părea trist și copleșit.

Ochii săi pe jumătate închiși aveau o expresie de nesfârșită tristețe.

Totuși când îl zări pe Atar care-l dăduse pe mâna soldaților privirea-i se aprinse... și chitindu-se o clipă se aruncă apoi asupra hindusului, cu pumnii ridicați și rostind amenințări și blesteme într'o limbă guturală și salbatecă.

Atar mlădios ca un jaguar, făcu un salt într'o parte şi aşteptă.

— Hai! zise Francinet.., Jos labele, domnilor.., Nu mai avem motive acuma ca să ne mai batem.., Haide... Fiţi rezonabili... Daţi-vă mâinile.

Dar era lesne de ghicit că va fi imposibil să împiedici pe aceşti oameni să se înjunghie :

— La urma urmei, capul de perete.., strigă parisianul.

Acest Diradjod s'a purtat într'adevăr prea urât cu noi ca să-l mai şi apăr.

Dacă soldaţii nu veneau, e sigur că ne-ar fi dat pe mâna lui Gregor.

Cei doi adversari se măsurau din ochi.

Diradjod tropăla şi scâşnea din dinţi căutând clipa în care să-l apuce pe hindus.

Acesta însă rămânea nemişcat..

Făcea doar salturi în părţi şi înapoi, apoi înainta atingând în treacăt pământul cu mâinile.

Deodată se repezi spre Diradjod şi îi aplică o puternică lovitură de cap sub bărbie.

Vânătorul roşu căzu fără a scoate un geamăt.

Era mort.

Atar îi zdrobise vertebrele cefei.

Puţin turburaţi cei doi copii se luaseră de mână.

Cât despre Bafoulos, acesta râdea cu hohote de râs copilăresc, care îi descopereau dinţii săi mari şi albi.

— Oh, zicea mereu bravul negru.. El bine atins... El nu mai are poftă să reînceapă... Micul Atar, bine lucrat...

...Cu atât mai bine.., Eu mulţumit...

Păcătos Diradjod mort...

Francinet făcu pe negru să înțeleagă că această bucurie nu era la locul ei zicându-i :

— Bafoulos, ține minte asta : Când cineva e mort, i se iartă totul... Chiar de-ar fi ultimul dintre mizerabili.

— Totuși, mormăi Congolezul, totuși eu mult mulțumit.

Fugarii își reluară drumul.

Incotro se duceau acuma ?

N'o știau nici ei prea bine.

Soarele tocmai se culcase... O fâșie roșiatică însemna încă locul pe care-l părăsiseră.

Incet, încet umbra învelì pământul.

Marea liniște ce înconjura pe fugari nu era turburata decât de sgomote rare și îndepărtate.

Luna se urca încetinel pe cer, urmărindu-și pașnic cursa luminoasă. Din când în când părea că se așează pe norii cari se asemănau atunci cu munți mari cu vârfuri înzăpezite, altădată se ascundea în spatele unor fulgi albi pentru a reapare mai limpede și mai luminoasă.

Cei doi tineri împreună cu prietenii lor se ghemuiseră în scorbura unei stânci și dormiră liniștiți.

Socotiseră inutil să vegheze cu rândul... Cine oare puteà să vie să le turbure somnul în aceste singurătăți din care și viața părea că fugise ?

XIX

O NOUA INTAMPLARE

Se poate spune că fu prima noapte în care bieții fugari putură să doarmă liniștiți, la lumina palidă a stelelor.

Când apăru ziua, fură foarte mirați să se găsească unde

erau mai cu seamă Jack care visase că era în America în odăița sa, tapetată cu damasc trandafiriu.

Francinet înaintase pe o margine de stâncă și explora împrejurimile.

Deodată exclamă:

— Ce proști am fost. Ceeace ni s'a părut ieri ca fiind marea nu-i decât un fluviu... Priviți, se vede malul celalt...

E Gangele...

Dar ce dracu...? E nesfârșit !!

Era într'adevăr Gangele ale cărui ape vijelioase curgeau repede în fața tinerilor călători.

Câteodată corăbii, străbăteau apele sale albastre, altădată pontoane mânate de roți cu lopeți pluteau lin pe apă.

Jos, în vale, erau orezării sălbatice.

Tufe de magnolia, deolarzi și lentisci.

Cârduri de păsări multicolore străbăteau văzduhul scoțând țipete ascuțite și câteodată o antilopă fricoasă străbătea câmpul în fugă.

— Mi-e cam foame, declară Francinet și nu aș fi supărat dacă aș putea înfuleca ceva.

Atar ghicise probabil vorbele parizianului căci scoase deodată o mică bucată de sfoară, din buzunar, căreia îi legă o bucățică de stofă. Pe aceasta așeză o piatră.

Ingeniosul hindus își confecționase astfel o praștie.

Aștepta ca o pasăre să treacă prin dreptul său, apoi începu să-și învârtească arma.

Piatra porni sfârâind și prada pe care o ochise căzu la pământ cu aripele strânse.

Reuși de mai multe ori și omorî astfel mai multe sburătoare.

Aceste păsări erau „Soui-Maugași" adică mâncătorii de

zahăr, numiți astfel pentrucă au obiceiul să sugă zahărul din nectarul florilor. Au un cioc lung, puțin îndoit, corpul destul de mare și aripele lungi și cu pene dese.

Penele lor sunt divers colorate ceeace le dă un aspect foarte pitoresc.

Bafoulos cu ajutorul a două bucăți de lemn și a câtorva frunze uscate aprinse un foc și prăji „Sou-Maugașii" după ce-i înfipsese într'o frigare de lemn.

La câți-va pași curgea un pârâiaș....

Călătorii noștri se așezară pe iarbă și mâncară cu o poftă de nedescris.

Totuși cei doi băeți nu puteau să rămâie veșnic în aceste regiuni minunate... Trebuia să-și reia drumul...

Francinet își consultă busola, — Nordul e încoace, z'se dânsul arătând într'o direcție... Estul e p'aici.. Mergând spre est nimerim din nou la Calcutta așa că sunt de părere să ne îndreptăm spre Nord.

— N'am nimic de zis, răspunse Jack... Dar de unde știi că n'ar fi mai bine s'o luăm spre apus?

După o mică consfătuire tinerii se hotărâră să meargă totuși spre Nord.

Dece? Sărmanii copii n'o știau nici ei.

Își închipuiau că vor da în curând de mare.

Pentru ei marea era salvarea, liberarea!

Dacă ar fi putut bănui ce îngrozitoare întâmplare aveau să pățească pe acest drum poate c'ar fi preferat să se reîntoarcă chiar spre Calcutta. După câteva ore de mers numai, cei patru tovarăși ajunseră la marginea unei păduri.

Francinet și Jack aveau groază de pădurile hinduse cari până acuma nu prea le fuseseră prielnice... Totuși neavând

altă cale de ales trebuiră să pătrundă hotărâți, în desișul care li se ridicase în drum.

Atar consultat de Jack declară că nu cunoaște deloc regiunile prin care treceau.

— Crezi că sunt șerpi pe aici ? îl întrebă tânărul american.

— E posibil, răspunse Atar.

— Dar tigri ?

— Poate că sunt !

Aceste răspunsuri prea puțin liniștitoare turburaseră puțin pe tânărul american care-l consultă și pe Francinet.

Acesta răspunse dând din umeri.

— Sunt tot atât de îngrijorat ca și tine, sărmane Jack... Dar ce să facem ?

Dacă ne întoarcem dăm peste soldați. La dreapta mergem spre Calcutta iar la stânga sunt mlaștini, în care am pieri fără îndoială. Nu ne rămâne decât acest codru... Trebue să înaintăm !

Dealtfel poate că nici nu e așa de lung precum ni-l închipuim și că îl vom trece mai repede decât sperăm.

— Da, răspunse Jack... E posibil...

Dar dacă vom fi atacați de vreun animal sălbatec, cum ne vom mai apăra ? Nu mai avem nici măcar revolverul cu noi căci soldații ți l-au luat !

— Așa e... Dar eu sunt cam ca hindușii aștia în țara cărora suntem acum. Sunt fatalist...

Ce trebue să se întâmple se va întâmpla...!

Hai să pătrundem în pădure cu cea mai mare prevedere posibilă și dacă cumva vom vedea ceva ce dă de bănuit, va fi totdeauna timpul să luăm o altă hotărâre.

Acestea spuse, parizianul apucă râzând braţul camaradului său şi înaintă cu repeziciune în pădure.

In curând însă fură întrecuţi de Atar şi Bafoulos.

La intrarea în codru negrul rupse o cracă mare, iar Atar găsise o ţeapă lungă pe care o fixase în vârful unui băţ de bambus.

Această ţeapă foarte rezistentă şi tot aşa de tare ca şi fierul, putea să devie în mâini dibace o armă de mare folos.

Din fericire Francinet mai avea şi cuţitul său.

Un cuţit solid care tăia ca briciul, un adevărat pumnal de apaş.

Inainte de a pătrunde în desiş, tinerii băeţi explorară cu grije împrejurimile, ciulind urechile la cel mai mic sgomot.

Examinară apoi pământul, şi Atar care trăise mult prin pădure declară că nu vede nici-o călcătură de animal feroce nici urme de şerpi,

— Inainte! zise simplu Francinet.

Şi călătorii noştri porniră printre lianele pădurii.

In curând ajunseră într'un luminiş, o mare poiană circulară care avea poate chiar doi kilometri diametru.

Era înconjurată de arbori, asemănători cu platanii europeni. Pe jos creştea o iarbă moale prin care din loc în loc se arătau corolele câtorva flori sălbatice.

— Dar e minunat pe-aci—, declară Francinet.

Te-ai crede în pădurea Saint-Germain.

Dacă o fi tot aşa, păi, să ştiţi că-i bine!

Abia pronunţase aceste cuvinte când un animal enorm se ridică în faţa sa.

Era un elefant care legănându-şi leneş trompa se apropia încet, încet de el...

Cei doi băieți fură cuprinși de groază..

Vedeau clipa când giganticul animal se va repezi asupra lor, dar acesta după ce-i privi cu curiozitate, se întoarse brusc și plecă în galop.

— La revedere domnule, strigă Francinet, întotdeauna glumeț. Dacă nu țineți să ne vizitați și să ne cunoașteți ne pare foarte rău.

Dar Atar devenise serios :

— Ce ai? întrebă Jack,

Hindusul privi ceva câte-va clipe, apoi zice tânărului american :

— Uite-te, acolo...

— Dar nu văd nimic...

— Uite-te bine...

— Într'adevăr, mi se pare că zăresc ceva alb.

— Sunt ființe omenești ; afirmă hindusul...

Așteptați-mă... Mă duc să văd...

Culcați-vă pe burtă și să nu vă mișcați până ce nu mă voi întorc.

Jack, Francinet și Bafoulos se culcară pe iarbă și rămaseră nemișcați,

Hindusul plecă, târându-se ca un șarpe și în curând se pierdu în tufiș.

Lipsi mult timp, și deja cei doi copii pierduseră speranța să-l mai revadă când deodată capul său arămiu apăru la câți-va metri de ei.

Jack îl interogă și Atar declară că văzuse doi oameni înarmați cu puști.

— Ce fac? întrebă americanul.

— Sunt așezați și stau de vorbă.

— În englezește?

— Nu. Mi se pare că vorbeau mai curând ca el...

Și hindusul îl arătă pe Francinet.

— Dar atunci sunt francezi.

Hindusul făcu un gest vag...

După ce Jack îi traduse lui Francinet vorbele lui Atar, parizianul deschise ochii mari și mormăi:

— Ce dracu o fi căutând francezi pe aici?

— Atar crede că sunt vânători, răspunse Jack.

Parizianul rămase câte-va clipe nedumerit apoi exclamă:

— Mă duc să văd... Cel puțin să fiu lămurit... Să nu vă mișcați de aici... mă duc în recunoaștere:

— Oh! Francinet, nu pleca, nu pleca, se rugă tânărul american.

— Fii pe pace... Nu mi se va întâmpla nimica.

Voiu fi prudent.

— Bagă de seamă!

— Nu-ți fie teamă, îți spun!

Și înainte ca Jack să-l poată reține, parizianul se și strecurase printre ierburi.

Când ajunse în fine lângă cei doi necunoscuți își reținu respirația și ascultă ceeace spuneau.

La început, nu auzi decât un mormăit, un sgomot amestecat de voci, apoi pricepu următoarele cuvinte în franțuzește:

— Sărmane prieten, cred c'ar fi timpul să plecăm. Cred că nu vrei să-ți petreci noaptea aicea.

— Așteaptă niței, Bonal!

Străinii pe care îi zărea Francinet n'aveau o înfățișare răutăcioasă.

Unul era un bărbat de vreo cincizeci de ani care ar fi putut

să concureze cu mari şanse la orice concurs de obezitate iar celălalt era slab ca un ascet.

Francinet, foarte intrigat, se întrebă dacă să se întoarcă spre camarazii săi sau dacă să se arate acestor necunoscuţi.

La urmă, atras de înfăţişarea lor prietenoasă se ridică brusc.

Zărindu-l, vânătorii puseră mâna pe carabinele lor şi bărbatul cel gras păru cuprins de-o teamă grozavă.

Dar parizianul le strigă :

— Nu trageţi, domnilor, căci nu sunt un răufăcător.

Văzând că n'au de-afacc decât cu un tânăr, aproape un copil, se liniştiră.

— Ce faci, D-ta pe-aici ? întrebă unul din ei pe parizian.

— Mă plimb, răspunse Francinet.

— Drace ! Eşti cam departe de orice centru populat.

Francinet dădu din cap.

— Şi te plimbi p'aici fără arme, zise din nou unul din călători.

— N'am ce face... Aveam un revolver dar mi-a fost luat.

— Şi dece ai lăsat să ţi-l ia?

— Aş fi vrut să vă văd în locul meu...

Apără-te dacă poţi, când sar cincizeci de oameni asupra dumitale !

— Ai fost atacat ?

— Păi, da...

— Şi de cine ?...

— De tâlhari...

— Doamne ! exclamă bărbatul cel gras lăsându-şi puşca să cadă... Nu mi-ai spus că sunt tâlhari pe-aci, Bonal...

— Dar nu ştiam nici eu acest lucru dragul meu Paturet.

Îți afirmasem doar că cunosc bine împrejurimile Chandernagor-ului... Dar nimic mai mult!

D-ta ai vrut să vii aici crezând că vei găsi faimosul „Bombyx trigonocefal".

Acela pe care străinul îl numise Paturel dădu din cap, își șterse cu batista ochelarii, apoi reluă:

— Probabil că ne-am îndreptat puțin prea spre Vest. „Bombyx-ul trigonocefal" preferă locurile uscate și aici regiunea e cam umedă.

Și, scoțându-și dintr'un buzunar al hainei o hartă, o înunse și se cufundă în studierea ei.

— Ei, păi sigur! Trebuia să-mi dau seama... Suntem aici la Baghirati și trebuiam să fim la Goulanda sau la Santipour... Cum ne-om fi rătăcit așa?

Blestematul ăsta de Sahib e vinovat.

Și bărbatul cel gras strigă:

— Sahib!

Un indian care dormea în iarbă se sculă brusc și alergă în direcția călătorilor, frecându-și ochii.

Domnul Paturel îl certă în limba hindusă, căci acest bătrân cunoștea perfect „tamout"-ul și Sahib plecă capul foarte mâhnit.

— — —

Cine era oare acest Domn Paturel care cunoștea așa de bine limba Indiei?

Cu toate că avea înfățișarea unui burghez liniștit D-l Paturel era membru al Academiei de Științe.

Era un învățat renumit căruia i se datorau mai multe lucrări zoologice de cea mai mare importanță.

Venise în India, în tovărășia prietenului său Bonal, profesor la Muzeul de Științe Naturale, pentru a descoperi pe

malurile Gangelui un fluture curios, anume „Bombyx-ul trigonocefal" de care Plinius cel Bătrân vorbește în lucrările sale. Unii dintre zoologi, aflând că această insectă nu mai există, d-l Paturel și cu prietenul său porniseră în căutarea ei.

De trei luni, cei doi învățați rătăceau prin munți și câmpii conduși de un indian numit Sahib și transportați de un enorm elefant, acela care-l speriase într'atât pe Francinet și pe tovarășii săi.

De vreo patru zile d-l Paturel și Bonal părăsiseră Chandernagor.

Se odihneau sub cerul liber... Pătrundeau în pădurile cele mai dese... Treceau prin mlaștini fără grija pericolului, căci se știe că învățații, odată ce s'au pornit în vreo excursie științifică, uită totul afară de scopul lor.

Avuseseră norocul să scape de fiarele sălbatece și de Vânătorii roșii.

Sahib se pregătea să înșeueze elefantul, dar deodată scoase un țipăt...

— Ce s'a întâmplat? întrebă d-l Paturel speriat.

Indianul nu mișcă. Doar brațul întins spre tufișuri arăta ceva.

Trei capete apăruseră în spatele ierburilor.

Francinet începu să râdă cu poftă, apoi zise:

— Liniștiți-vă..., Domnii sunt cu mine.

Și își chemă amicii cari alergară îndată spre dânsul.

D-nii Bonal și Paturel erau departe de a fi liniștiți.

Se întrebară chiar dacă nu cumva căzuseră peste niște pungași..., Bafoulos mai cu seamă le inspiră o adevărată groază.

Parisianul făcu prezentările:

— Prietenul meu Jack, un tânăr american care ar dori să se reîntoarcă la el în țară dar care este întotdeauna împiedicat de evenimente ca să-și realizeze visul... Domnul Bafoulos negru, după cum cred că vedeți! E născut în Congo și ne-a întovărășit în India cu singurul scop de a învăța să execute saltul mortal... Domnul Atar, un hindus foarte prețios prin dibăcia și curajul său...

Apoi Francinet făcând o reverență se prezentă:

— Și eu însumi, Francinet, acrobat, zise dânsul făcând în acelaș timp un dublu salt mortal.

Domnul Paturel părea mirat și privea curios pe amicul său Bonal ca și cum ar fi vrut să-i spuie: —Cred c'ar fi mai prudent s'o ștergem...

Deja cei doi savanți se pregăteau să plece pe elefantul pe care Sahib îl adusese lângă ei, când deodată se auzi un trosnet și un animal enorm apăru între crăci... Era un rinocer...

Se propti pe picioarele sale dinapoi și i se zăreau fără... cari luceau colții ascuțiți.

Domnii Bonal și Paturel fură apucați de-o tremur convulsivă și în loc ca să tragă asupra animalului scăpară carabinele pe jos.

Francinet iute ca fulgerul, ridică una din arme și ochi... cu repeziciune, trase două gloanțe în capul animalului care se prăbuși în mărăcini scoțând un răget lugubru.

Cei doi învățați își recăpătară atunci sângele rece și d-l Paturel înaintând spre Francinet îi zise cu o voce emoționată:

— Mulțumesc, tinere prieten... Ne-ai scăpat viața... Fără dumneata probabil c'am fi fost sfâșiați de acest monstru, de

acest rinocer „uni cornis" care cred că măsoară vreo patru metri!

Nu știu cum să-mi exprim recunoștința.

— Ce dorești?... Vorbește! Sunt gata să-ți dau ori și ce ai cere... Vrei bani?

— Nu, răspunse Francinet surâzând... Nu v'aș cere decât un lucru...

— Vorbește fără teamă, tinere, zise Bonal.

— Ei bine! Dacă vreți să-mi faceți un adevărat serviciu... dați-mi cele două carabine împreună cu cartușele ce le aveți...

— Dacă nu-i vorba decât de atât,... zise d. Paturel, e ușor! Cu toate că țineam mult la Winchester-ul nostru, dar față de ceeace ai făcut pentru noi, nu putem să te refuzăm... Ia-le... Poftim și cartușele noastre!

— Mulțumesc, exclamă parisianul luând armele... Și acum să vă mai cer ceva?

— Anume ce?

— Să ne arătați drumul pe care trebue să-l urmăm ca s'ajungem la mare fără a trece pe la Calcuta...

— Imediat, zise d. Paturel, scoțându-și harta din buzunar.

— Puteți merge la Dakka traversând Diradjadi!

— Și credeți că acolo vom găsi un vapor care să ne ducă în America?

— Da, răspunse d. Bonal. Există în acest port un serviciu de vapoare care merge la Singapore trecând pe lângă coasta Birmaniei...

— Și câte zile, credeți, că ne vor trebui pentru a ajunge la Dakka?

D. Paturel scoase un decimetru de buzunar și măsură distanța pe hartă. Apoi zise:

— Drace, e lung drumul. Sunt trei sute de kilometri și pentru d-voastră care mergeți pe jos...

— Câteodată mai luăm și vaporul, interveni Jack...

Trecură câteva secunde apoi d. Paturel reluă:

— Dacă nu vreți să treceți prin Calcuta, duceți-vă la Dakka... Dar să știți: Trei sute de kilometri sunt o distanță destul de bună...

— Mersul nu ne sperie, domnule... răspunse Francinet hotărît. Dealtfel acuma suntem liniștiți, odată ce avem arme și muniții... Ne vom putea apăra și vom putea ucide și ceva vânat... A, mai am ceva de întrebat: Pădurea aceasta mai ține mult?

Savantul privi din nou harta, apoi răspunse:

— Douăzeci de kilometri...

— A, asta e un fleac, afirmă parisianul... Principalul e să găsim ceva de mâncare pe drum și să nu întâlnim animale sălbatice.

D. Paturel și prietenul său Bonal erau minunați de curajul și sângele rece al acestui tânăr care nu șovăia să pornească pe jos, fără călăuză prin pădurile hinduse.

Îi mulțumiră încă odată, apoi se urcară pe spatele elefantului pe care Sahib îl aduse lângă ei.

Câteva clipe mai târziu, dispăreau prin liane și amicii noștri își reluară drumul.

In mers, Francinet, cărula d. Paturel îi explicase mânuirea „Winchester"-ului transmitea aceste explicațiuni și lui Jack.

Cei doi băieți aveau acuma șaizeci de gloanțe blindate și

puteau face față oricăror Vânători roșii sau animalelor sălbatece din pădure.

Când se lăsă noaptea, băieții împreună cu camarazii lor se culcară, după ce bineînțeles orânduiseră paza și aprinseră un foc.

Francinet căzuse primul de gardă.

Cu Winchester-ul în mână, tânărul acrobat se ducea și venea în jurul prietenilor săi adormiți.

Poate că parisianul n'ar fi fost supărat dacă ar fi putut să-și încerce pușca... O învârtea ,o răsucea în toate direcțiile, îi mângâia țeava, patul, trăgaciul

Din timp în timp se auzeau din fundul codrului urlete prelungi. Ciuhurezi treceau câteodată printre arbori scoțând tipete speriate.

Deodată Francinet își încordă auzul:

I se părea că aude pași în desiș...

Mai întâi crezu că era vreun animal, dar înaintând, zărise la lumina focului care se stingea, niște oameni cu turbane...

Își duse Winchester-ul la umăr și scoase un țipăt ca să-și trezească tovarășii.

XX

O DRAMĂ IN MLAȘTINILE INDIEI

Jack, Aatar și Bafoulos fură imediat în picioare.

Ingrijorați, priviră pe Francinet care le strigă aceste cuvinte:

— Sunt hinduși la câțiva pași depărtare ...Să ne pregătim pentru a ne apăra.

Tânărul american își luase curagios puşca în mână şi aştepta hotărât

Totuşi inamicii nu păreau că vor să-i atace şi noaptea trecu într'o neliniştitoare nesiguranţă.

In fine când soarele răsări, fugarii se uitară în jurul lor şi cutreerară tufişurile.

Nu găsiră pe nimeni.

— Cu toate astea nu am visat, spuse Francinet. Sunt sigur că am văzut turbane... Aici... In acest tufiş!.. Asta într'adevăr este curios!

— Erau poate oameni cari ca şi noi se odihneau în pădure.

— Nu, spuse parisianul, înainte de toate nu te odihneşti în tufiş... Te aşezi într'un loc destul de mare pentru a putea aprinde un foc. Toate aceste dau de bănuit. In fine hai să înaintăm şi vom vedea; dacă oamenii pe cari i-am zărit sunt inamici, de sigur că ne vor urmări şi ne vom regăsi... Este vorba să înaintăm acum cu mare băgare de seamă şi să supraveghem bine tufişurile... La cel mai mic sgomot, la cea mai mică alarmă, ne vom culca la pământ şi vom aştepta... Dacă apare vre-un tip cu mutră antipatică, Atar îi va striga pe limba hindusă să ia alt drum, dacă se va încăpăţâna să vie în direcţia noastră, vom trage cu puşca fără milă, şi după părerea mea puştile pe cari le avem sunt destul de serioase... Acum, la drum!...

Atar, căruia Jack îi transmisese instrucţiunile lui Francinet, mergea în frunte cu Bafoulos.

Parisianul cu tânărul lui protejat îl urma cu arma la braţ. S'ar fi zis, văzându-i, că sunt tineri soldaţi trimişi în recunoaştere într'o pădure.

In curând lianele ajunseră atât de dese încât înaintarea deveni extrem de înceată.

Dealtfel Francinet știa bine că a înainta ar fi însemnat o mare imprudență.

Se hotărî deci să urmeze un drum săpat între munți pe care îl descoperiră în frunziș.

Tinerii pătrunseră pe cărare. Frunzele formau deasupra capetelor lor o boltă de un verde închis.

Din când în când, Atar și Bafoulos se cățărau pe laturile acestei văgăune pentru a se asigura că merg în linie dreaptă și pentru a vedea de nu ar fi chip să găsească o cale mai bună.

Pe la amiază foamea începu iar să-i chinuiască, dar nu era de gândit să vânezi în locul unde se găseau. Reveniră deci în pădure, pentru a căuta un loc mai puțin stufos și pândiră o pradă.

Dar așteptară mult timp.

In fine o pasăre mare trecu printre copaci și se așeză pe un platou la câțiva pași de Francinet.

Parisianul voia tocmai să tragă, dar înainte de a apăsa pe trăgaciu, o detunătură răsună și pasărea căzu.

Era Jack care trăsese.

— Bravo, strigă Francinet prietenului său. Dar tragi mai bine ca Bufalo Bill, dragul meu. Ne vei putea face servicii serioase, căci fără îndoială ai mai mânuit o pușcă...

— Da, răspunse tânărul american, tatăl meu mă lua din când în când cu el la vânătoare.

— Păi asta se vede! Mă simt mai sigur în doi. Cu niște arme de-al de-astea vom putea ține piept unei întregi armate de Vânători roșii

Cum se vede, Francinet nu se mai îndoia de nimic...

Pasărea pe care Jack o doborâse, un enorm păun, fu jumulită de Atar şi preparată de Bafoulos, care avea serioase însuşiri de bucătar. O oră mai târziu fugarii se instalară la masă, adică se aşezară pe iarbă şi îşi împărţiră pasărea pe care negrul o tăiase în bucăţi şi aşezând feliile pe frunze de deodard.

Insă Jack şi Francinet începură să simtă mâncărimi din ce în ce mai accentuate pe tot corpul,

Se desbrăcară şi constatară cu groază că aveau corpul acoperit de nişte insecte mici, albe.

Atar şi Bafoulos nu fuseseră nici ei cruţaţi de înţepăturile acestor insecte şi căutară să-şi dea seama de unde veneau...

Erau furnici albe, terbilele furnici hinduse ! !...

In curând zăriră prin iarbă legiuni de furnici cari ieşeau dintr'un colnic aşezat la câţiva metri distanţă..,

Aceste insecte numite „Niaoti" îşi caută de preferinţă locurile în care întâlnesc pământ galben din care îşi construesc complicatele lor locuinţe care sunt enorme şi se întâmplă ca să ocupe o suprafaţă de cincizeci de metri pătraţi, având înălţimea de 5-6 metri.

Sunt deobice'u mai multe la un loc şi pot fi confundate de departe cu locuinţe de oameni.

Aceste insecte periculoase cari sunt în stare să roadă un pom în douăzeci şi patru de ore, sunt împărţite în trei categorii: categoria luptătoarelor, care apără pe celelalte de orice inamic.

Categoria a doua a furnicilor lucrătoare care repară stricăciunile provocate fie de vreun atac, fie de vreun accident.

Şi în fine categoria a treia care este formată de furnicile reproducătoare.

Când acestea vor să distrugă un obiect, îl învelesc mai întâi cu un strat subţire de pământ galben pe care îl umezesc cu propriile lor secreţii.

In această coajă construesc mulţime de galerii în care lucrează în pace şi adăpost până ce-şi ajung scopul.

„Niaotilele" sunt aşa de numeroase în India încât cu toate că locuitorii îi omoară cu miile, nu ajung să le stârpească.

Tinerii călători se instalaseră la câţiva metri depărtare de una din locuinţele furnicilor albe.

Cu toate sforţările ce le făceau, nu ajungeau să se descotorosească de micile insecte şi dacă ar fi stat pe loc n'ar fi putut să scape de ele.

Aşadar o luară la fugă spre râul pe care-l trecuseră de curând.

Infine zăriră printre frunziş o poiană în mijlocul căreia se întindea o apă înconjurată de ierburi înalte.

— Iată ce ne trebue, exclamă Francinet. Vom putea în curând scăpa de aceste insecte păcătoase.

Ajungând la malul lacului care se întindea la dreapta pădurii, Francinet se desbracă, se afundă în apă şi strigă vesel:

— Această apă e delicioasă... Nici prea caldă. Nici prea rece...

Jack, Bafoulos şi Atar nu întârziară şi-şi urmară tovarăşul.

Se scăldau de vreo cinci minute când, deodată, Jack scoase un ţipăt.

Nişte animale curioase ce aveau un bot foarte lung, înaintau spre dânsul clămpănind din fălci.

— Crocodili... Crocodili... urlă Bafoulos și înnotă repede spre mal.

Erau într'adevăr crocodili, crocodili verzi, enormi și respingători.

Ne dăm seama de panica ce-i cuprinse pe amicii noștri.

Din fericire pentru ei nu înaintaseră prea mult și putură astfel să ajungă la mal înainte de a fi prinși din urmă de fioroasele fiare.

Acestea văzându-și prada cum scapă își îndoiră puterile și înnotară atât de repede încât ajunseră la mal aproape în acelaș timp cu călătorii.

Ajuns pe uscat Francinet își luă pușca ; Jack îl imită și amândoi începură să tragă asupra animalelor. Din nenorocire gloanțele ricoșau pe solzii groși și lucioși.

La urmă Francinet strigă :

— De fapt e stupid ceeace facem... Vom strica toate cartușele pe care le-avem fără ca să ajungem la vreun scop. Mai bine ar fi să fugim de ei.

Nefericiții copii își luară în grabă hainele și fugiră înapoi spre potecă.

Când să ajungă, patru crocodili giganți ieșiră din ierburile din fața lor.

Trebuiră să facă un ocol, să se urce pe un arbore de pe care să sară din nou pe potecă.

Cei doi băeți și camarazii lor scăpară astfel și de acest pericol... Dar vai ! Pentru a cădea într'altul...

Deviza lor părea să fie :

„Din lac în puț !"

Abia înaintaseră vreo cincizeci de metri când se văzură

deodată înconjurați de o ceată de hinduși armați cu puști și săbii.

Un bărbat îi comanda și acest bărbat era Gregor...

— Ah! banditul! urlă Francinet...

Duse arma la ochi și trase, dar un hohot de râs îi răspunse și vocea lui Gregor răsună batjocoritoare:

— Prostule... N'ai tras bine!

Jack la rândul său vru să tragă și poate că și-ar fi nimerit inamicul dar se simți cuprins de brațe puternice...

Francinet vru să alerge în ajutorul prietenului său dar trei hinduși se aruncară asupra lui paralizându-i orice mișcare.

Bafoulos fusese și el prins... Numai Atar reușise să fugă.

Când tinerii fură bine legați, Gregor se arătă din nou și apropiindu-se de Jack îi zise în englezește:

— In fine te-am prins și de data asta poți să fii sigur că nu-mi vei mai scăpa.

— Păcătosule! urlă micul american.

Gregor surâse cu răutate.

— Da.., da!., N'ai decât să țipi cât oi vrea... Acuma ești în puterea mea.

Tânărul american făcea spume la gură de mânie și se sucea cu disperare căutând să scape de strânsoarea celor ce-l țineau dar sforțările sale rămâneau fără rezultat.

Ce putea face un copil debil în contra uriașilor ce-i strângeau mâinile?!

Cât despre Francinet, mereu glumeț, chiar în situațiile cele mai critice, se uită la Gregor și îi zise:

— Domnule Gregor, ai rămas tot așa de urât.

Banditul dădu din umeri și comandă cu o voce răgușită:

— Legați-i și mai cu seamă supraveghiați-i cu strășnicie...

După aceea se duse lângă un bărbat îmbrăcat în alb, având pe cap o cască colonială.

Era un ofițer al poliției hinduse.

După ce avu o convorbire de câteva secunde cu acesta, Gregor dădu semnalul pecării.

Jack, Bafoulos și Francinet cu mâinile legate la spate mergeau în capul coloanei încadrați de câți-va hinduși.

Gregor și ofițerul de poliție îi urmau de aproape.

Mica trupă coti la stânga în pădure și ajunse pe malurile fluviului unde creșteau din loc în loc copaci înalți.

Regiunea devenea mlăștinoasă. Din loc în loc se întindeau ochiuri de apă stătătoare pe cari erai obligat să le eviți făcând o mulțime de ocoluri.

In urma vizitei trimișilor lui Diradjod la Calcutta, Gregor fusese prevenit.

Abia vindecat de rana sa, fu chemat în grabă chief-inspectorul care îl întrebă dacă nu cumva tinerii prinși de vânătorii roșii erau cei pe cari îi căuta.

După semnalmentele pe care i le comunică, mizerabilul recunoscuse pe Jack și Francinet și promisese lui Diradjod că-i va plăti banii pe cari cerea.

Căci Gregor, probabil din cine știe ce furt, reușise să-și umple din nou punga.

Nu mai zăbovise și plecase împreună cu soldații hinduși spre munții Radmajal.

Această expediție avea un scop dublu.

Mai întâi Gregor trebuia să se ducă singur la Diradjod luându-și prizonierii în schimbul banilor promiși, iar sol-

dații trebuiau să se ascundă și să atace pe Diradjod și oamenii săi.

Într'un cuvânt: Gregor servea interesele poliției din Calcuta, făcându-și și afacerile lui personale.

Dar speranțele tuturor fuseseră stricate.

Prins de soldații din Patua, Diradjod fusese luat cu prizonierii săi.

Apoi venise ciclonul acela înfiorător.

Când Gregor și polițiștii ajunseseră în locul pe care îl hotărîseră emisarii lui Diradjod, fuseseră foarte mirați de a nu găsi pe nimeni.

Crezând că e vorba de o cursă, erau departe de a bănui atacul soldaților indigeni din Patua și se îndreptaseră spre pădurea Targhile.

Astfel se îndreptaseră tocmai spre pădurea în care se refugiaseră Jack și Francinet.

După ce exploraseră toate tufișurile polițiștii se hotărîseră să se reîntoarcă la Calcuta, când într'o noapte zăriseră focurile aprinse de tineri.

Deîndată cercetași fuseseră trimiși în recunoaștere și aceștia erau aceia pe cari îi zărise Francinet când fusese de gardă.

Unde-și ducea Gregor victimele?

Cei doi copii o aflară curând căci la prima haltă banditul le făcu o vizită.

După ce-i privi cu un zâmbet disprețuitor le zise:

—Mieluseilor, mergem la Calcutta... Un oraș minunat unde poliția e bine organizată și este foarte severă pentru asasini... Ați încercat să mă omorâți... Nu știu care din voi mi-a dat

lovitura de cuțit, dar în tot cazul va trebui să răspundă de ea față de justiția engleză și probabil că va fi spânzurat...

Jack îl privi pe Gregor drept în ochi și îi zise:

— Vei fi poate spânzurat înaintea mea...

— Crezi, puștiule?

— Sunt sigur.

— Vom vedea... Dar cred că în ziua în care voiu fi spânzurat, frânghia care te-a strangulat va fi putrezită de mult.

In timp ce banditul vorbea, Francinet dădea din umeri.

Gregor observând disprețul lui Francinet se întoarse către el și-i zise:

— Cât despre tine, saltimbanc mojic, vei fi și tu spânzurat... Vei putea să-ți arăți talentul cu ștreangul de gât.

Francinet se uită cu dispreț la Gregor, fără însă să-i răspundă.

După cum vedem tinerii nu făceau nimic ca să-l înduioșeze pe bandit.

Din contra... îi arătau cât puteau disprețul ce-l aveau pentru el.

Gregor turba de mânie.

Dacă n'ar fi fost înconjurat de polițiști, probabil că n'ar fi șovăit să se descotorosească de cei doi copii...

Le-ar fi sburat creerii cu revolverul său, aruncându-i apoi în vreo prăpastie...

Dar nu putea s'o facă... trebuia să lase justiția să-și facă datoria.

Totuși, reflectând bine, Gregor isprăvi prin a se convinge că-și făcuse prost socoteala.

Autoritățile engleze nu vor neglija să interogheze pe cei

doi băieţi, să facă o anchetă, şi de această anchetă îi era frică mizerabilului.

Francinet putea spune puţine lucruri şi în tot cazul [illegible] pe cari le va spune nu prea vor fi luate în seamă.

Cu Jack însă nu va fi acelaş lucru.

Tânărul american nu va şovăi să povestească că fusese răpit din familia sa, despărţit de mama sa... Va da lămuriri precise şi poate că justiţia din Calcuta se va informa în America.

Cel mai simplu lucru era să-l facă pe Jack să dispară.

Dar cum?

Gregor se gândi mult timp şi la urmă îşi frecă mulţumit mâinile!

Găsise soluţia.

Când se va lăsa noaptea şi când mica trupă va face haltă, va cere ca Jack să fie pus lângă el ca să-l poată păzi mai bine.

Apoi, când toţi vor dormi, se va scula fără sgomot, va pune un căluş în gura copilului şi-l va arunca într'o mlaştină în care se va cufunda pentru întotdeauna.

Acest plan era îngrozitor, dar Gregor nu era dintre acei oameni care să şovăie să comită o crimă.

Când soarele se culcă, soldaţii se opriră la dreapta mlaştinilor şi aprinseră focuri mari.

Ofiţerul de poliţie împreună cu detectivii se instalară în mijlocul taberei.

Bafoulos şi Francinet fură aşezaţi la stânga.

Cât despre Jack, acesta fu dus lângă Gregor aproape la limita focurilor bivuacului.

După o masă cumpătată, poliţiştii se întinseră pe cuverturile lor şi curând nu se mai auzi niciun sgomot în tabără.

Toţi dormeau afară de sentinele, prizonieri şi Gregor.

Când acesta socoti că sosise momentul favorabil, se strecură lângă Jack şi-i înveli capul într'un turban gros.

Micul american vru să strige dar acest căluş îi împiedică cu totul. Încercă să se sbată dar o mână solidă îl cuprinse şi-l târâ afară din tabără.

Sentinelele nu auziseră nimica.

Cât despre Francinet şi Bafoulos, aceştia erau prea departe pentru ca să fi putut vedea această scenă.

Gregor, ca un tigru ce-şi duce prada prin junglă, se strecură prin ierburi şi ajunse curând la mlaştinile care erau situate la numai vreo sută de metri de tabără.

Ajungând într'un loc unde pământul era aproape lichid, îi asvârli pe Jack în groaznica mocirlă.

Se auzi un sgomot înăbuşit urmat de un clipocit. Apoi nimic.

Banditul fugi de îndată, temându-se ca nu cumva să se observe absenţa sa şi se instală în locul pe care-l ocupase mai înainte şi începu să facă diferite planuri.

Acum îşi ajunsese în fine ţinta.

Acela care era singurul moştenitor al averii Witkins dispăruse pentru totdeauna.

Putea acuma să se reîntoarcă în America şi să ceară pentru el succesiunea lui Richard Witkins.

Căci, credea că complicii săi au şi suprimat pe mama lui Jack.

Era sigur de viitor... Se şi vedea cu moştenirea în mână

și își bătea capul cum să-și înșele complicii neplătindu-le ceeace promisese.

Ar fi preferat să nu comită o crimă, dar ocazia fusese prea minunată ca să nu se folosească de ea.

In Franța sau America poate c'ar fi fost îngrijorat...

Dar aici în această pădure a Indiei, înconjurat de polițiști cine oare ar fi putut să-l bănuiască?

Dimineața când tabăra se trezi, Gregor păru foarte turburat... Alerga ca un nebun în toate direcțiile rupându-și părul de disperare.

— Ce aveți sir Gregor? îl întrebă ofițerul de poliție.

— Ce am...? Ce am...? Cum nu știți ce s'a întâmplat azi noapte?

— Nu...!

— Ei bine! Unul din prizonieri a fugit... Da... A evadat. Cu o îndrăzneală și o dibăcie de nedescris... Cerusem eu însumi să-l păzesc și probabil în timp ce aținisem și-o fi rupt legăturile... Și-a șters-o... Repede! Repede! Trebue să căutăm în împrejurimi... Trebue neapărat să-l regăsim... Nu poate fi departe... Dați ordin oamenilor d-voastre... Dar ce așteptați domnule locotenent?

Ofițerul, căruia această explorare nu-i făcea cea mai mică plăcere și care nu cerea decât să se reîntoarcă la Calcuta cât mai repede, ordonă totuși o cercetare pe care soldații obosiți dealtfel și ei, n'o făcură decât cu moliciune.

Gregor, care de partea sa nu avea niciun interes ca să se facă cercetări prea amănunțite, mai cu seamă în drertul mlaștinilor, îndreptă soldații spre tufișuri.

Insfârșit după o cercetare de două ceasuri, soldații se reîntoarseră fără niciun rezultat.

Gregor se prefăcea ca fiind cel mai nenorocit om pe pământ.

Când trupa porni din nou, Francinet fu mirat nevăzându-l pe Jack.

Incercă să întrebe pe cei ce-l păzeau, dar aceştia nu pricepeau un cuvânt din cele ce le spunea.

Parisianul presimţea o nenorocire şi ceeace-l mira mai cu seamă, era că nu-l vedea pe Gregor lângă dânsul.

In ajun, tâlharul venise tot timpul lângă prizonieri.

Dece rămânea azi invizibil?

Cuprins de o mare teamă Francinet începu să strige:

— Gregor! Gregor! Arată-te banditule!

Dar mizerabilul nu răspunse.

Exasperat, parisianul ţipa în aşa hal încât ofiţerul veni să vadă ce se întâmplase.

Insă cum acesta nu putea să-l priceapă pe Francinet, trimise după Gregor şi astfel banditul fu nevoit să vie...

Indată ce se găsi în faţa parisianului îi zise:

— Jack! Unde e Jack? Ce-ai făcut cu Jack?

— Ticălosul a fugit, răspunse Gregor.

— Minţi...! Minţi..! Era legat ca şi noi şi nu putea să fugă... Eşti un monstru capabil de orice...

Gregor se mulţumi să dea din umeri, dar Francinet ţipă mai tare:

— Da... L-ai omorât..!! N'a putut fugi... Dealtfel nu era cu dumneata... Ai vrut să-l ţii lângă dumneata... Dar răspunde odată, asasinule...!! Ce-ai făcut cu Jack?

— Da... Tu răspunde... Tu spune la noi unde este Jack, interveni şi Bafoulos... El nu plecat... El nu putea rupe frânghii.

Ofițerul vrând să pună capăt acestei scene îl rugă pe Gregor să meargă în coada coloanei.

Totuși Francinet și Bafoulos țipau mereu... Scoteau țipete și răcnete ca animalele și se agitau ca niște nebuni printre oamenii cari îi încadrau.

Nimic nu era mai sinistru decât aceste strigăte de desnădejde cari umpleau văzduhul.

Trupa ieși din pădure pentru a pătrunde în munte.

Soldații și polițiștii cunoscând catastrofa ce se întâmplase colegilor lor și oamenilor lui Diradjod luară armele în mâini de îndată ce ajunseră la primele povârnișuri ale munților Radmajal.

Sperau ca în patru zile să ajungă în Calcuta.

Ofițerul care comanda detașamentul, se aștepta că va fi mustrat de către superiori că nu-l prinsese pe Diradjod și pe Vânătorii roșii.

Gregor se prefăcea mereu dezolat dar de fapt era foarte mulțumit.

E bine să adăugăm că credea într'adevăr că Jack sau Francinet fuseseră aceia cari îi dăduseră lovitura de cuțit în spate... Ne amintim că nu putuse să zărească pe agresorul său.

Dealtfel era departe de el bănuiala că lovitura ce-o primise, fusese dată de Sablio...

Uitase de mult aventura depe „Sylphida" și nu putea să se gândească că avea în Carinés și Sablio doi dușmani atât de înverșunați și care să nu-l uite niciodată de ceeace făcuse.

Când veni timpul ca să se organizeze bivuacul, ofițerul care comanda pe soldați alese un podiș înconiurat de arbori.

Uitase de mult aventura depe „Sylpida" și nu putea să se

Ar fi preferat să fie complect descoperit... Dar nu zărise un asemenea loc...

Ca şi înainte prizonierii fuseră puşi sub paza a doi oameni cari aveau misiunea să şi supravegheze împrejurimile.

Gregor care nu dorea deloc să stea lângă Francinet, se instală aproape de ofiţer.

Noaptea era întunecoasă.

Un vânt puternic sguduia copacii şi nori negri acopereau cerul.

Bafoulos şi Francinet strânşi unul lângă celălalt, discutau între ei cu amărăciune.

— Sărmane Bafoulos, zicea parisianul... Iată-ne singuri acuma... Atar a dispărut, cât despre Jack, mie teamă că nu-l vom mai vedea niciodată.

— Da... Da... Astea trist toate, mormăia bietul negru.. Şi toată asta greşeală răutăcios Gregor...

O, el păcătos mare... Dacă eu liber, eu omor el...

Deodată cei doi prizonieri tresăriră...

Una dintre sentinele căzuse la pământ scoţând un geamăt înăbuşit...

XXI

FAKIRUL DIN BENARES

Aproape imediat se prăbuşi şi cealaltă sentinelă, aşa de repede încât Francinet şi Bafoulos nu-şi dăduseră încă seama de ceeace se petrecea.

Deodată o umbră se apropie şi parisianul simţi că cineva îi taie legăturile.

In câteva clipe fu liber şi Bafoulos deasemenea.

Auzi o voce că-i spunea la ureche vorbe pe care nu le pricepea.

Fără a şovăi, parisianul şi negrul îşi urmară salvatorul şi în curând ajunseră în primele tufişuri dimprejur.

Se strecurară printre crăci şi duşi de cel care-i liberase, ajunseră astfel la intrarea unei peşteri.

Abia sosiră, când o voce răsună :

— Francinet... Bafoulos... Scumpii mei !..

— Jack..., strigă parisianul şi se aruncă în braţele aceluia pe care-l credea pierdut pentru totdeauna.

Cum oare putuse tânărul american să iasă din mlaştina în care-l aruncase Gregor ?

Ne aducem aminte că atunci când tinerii călători fuseseră atacaţi de poliţiştii din Calcuta, Atar dispăruse fără să ştim ce devenise.

Jack şi Francinet crezuseră că soldaţii omorâseră pe bietul lor prieten..

Nu... Atar profitând de o clipă de zăpăceală se strecurase printre pomişori şi se ascunse într'un loc unde nu-l putea găsi nimeni. Fiind prea ocupaţi de prinderea celor doi copii soldaţii indigeni nu-l băgaseră în seamă.

Atunci când trupa pornise, hindusul o urmase, ascunzându-se între ierburi sau strecurându-se pe lângă stânci.

Seara când soldaţii poposeau aprinzând focuri, acesta da târcoale, ca un animal care-şi caută prada.

In noaptea în care Gregor răpise pe Jack, Atar veghea.

Ghicise imediat ceeace se petrecea şi fără sgomot se luase după tâlhar...

Il văzuse pe acesta aruncându-l pe Jack în mlaştină...

Indată ce ucigaşul dispăruse, Atar, iute ca fulgerul sări în ajutorul prietenului său.

Văzuse perfect locul în care Gregor aruncase pe băiat.

Punându-şi viaţa în joc şi făcând sforţări supraomeneşti reuşise, ţinându-se de tulpina unui copac ce-i servea drept reazăm, să-şi salveze tovarăşul.

Totuşi după ce scoase căluşul din gura lui Jack remarcă cu groază că acesta abia mai respira.

Repede îl transportă şi culcându-l pe iarbă se apucă să-l fricţioneze cu putere.

In fine Jack îşi reveni.

Hindusul îi desfăcu legăturile cari ţineau braţele, apoi dispăru în jungla cu acela pe care-l salvase.

După o fugă nebună printre ierburi ajunse în fine la poalele munţilor Radmajal...

Aci, într'un ascunziş pe care nimeni nu l-ar fi putut nici măcar bănui, îl instalase pe Jack şi acesta nu întârzie să-şi revie cu totul.

După aceea hindusul şi cu amicul său, urmăriră de departe mica trupă observându-i toate mişcările.

La urmă Atar găsise ocazia favorabilă pentru a libera pe Francinet şi Bafoulos şi am văzut cu ce iuţeală şi cu ce îndemânare îşi îndeplinise periculoasa hotărâre.

Acuma amicii noştri erau din nou împreună.

Indoindu-şi prevederea şi şiretenia vor încerca să scape definitiv de inamicii lor.

Vor reuşi oare?

Işi dădeau seama că vor fi urmăriţi şi că Gregor va pune pe soldaţi să cerceteze muntele.

Deaceea amicii noştri fără a pierde o clipă, îndrumaţi de Atar, o luară la goană.

Nu alergau... Sburau.

Câteodată un zid de stâncă îi oprea...

Făceau un mic ocol apoi îşi reluau cursa...

Era o fugă disperată...

Când se arătară zorile, Atar se urcă pe-o movilă şi cercetă orizontul.

In depărtare, se zărea un oraş pierdut în ceaţa dimineţii.

Fugarii se gândiră o clipă să se îndrepte în spre acel oraş... Dar socotiră apoi că era mai bine să mai rămâie timp de câteva zile în munţi.

Indată ce Gregor află că prizonierii săi fugiră, se înfurie într'aşa hal încât acuză soldaţii indigeni, spunându-le că-şi fac prost datoria.

Ofiţerul jignit îi răspunse că făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-şi îndeplini misiunea şi că nu primea să i se facă reproşuri.

Deaceea, în loc ca să caute pe fugari, declarase lui Gregor că-şi va urma drumul.

Dacă în aceste clipe duşmanul lui Jack ar fi putut să bănuiască că tânărul american era în munte, că era liber şi că scăpase dela moarte, nu ar fi şovăit să ofere bani şefului misiunei ca să facă o cercetare.

Dar Gregor nu ţinea neapărat ca Francinet şi Bafoulos să fie duşi la Calcutta...

Parisianul ar fi încurcat mai rău lucrurile.

Trupa înainta meteu şi în curând ieşi din munte.

Intre timp cei doi copii împreună cu camarazii lor fugeau mereu...

Totuşi când judecară că inamicii lor nu-i mai pot ajunge, hotărâră să coboare în câmpie..

Aci găsiră un pârâiaş înconjurat de arbori, un fel de oază unde se stabiliră.

Atar ucise câte-va păsări, Bafoulos le prăji şi tinerii fugari se pregăteau să se odihnească puţin când deodată un om se ivi printre crăci.

Era un bătrân ce purta un turban multicolor şi un lung halat de mătase albastră.

Ţinea în mână un baston de bambus cu care dădea la o parte ierburile şi mărăcinele din drumul său.

— Ce-o fi vrând individul acesta, exclamă Francinet.

Numai de n'ar fi din banda lui Gregor!

Dar Atar linişti pe cei doi copii zicând:

— E un fakir...!

Şi hindusul se plecă adânc, murmăind câte-va cuvinte străine.

Fakirii sunt, după cum ştim, călugări hinduşi celebri prin felul cum îşi schingiuesc trupul şi prin scamatoriile lor uimitoare.

Era renumit, de exemplu unul, care stătea toată ziua aşezat şi nu se culca niciodată.

Se odihnea tot aşezat şi ţinea gura continuu deschisă pronunţând cele o mie de nume ale zeului Siva.

Altul purta în jurul gâtului un colan de fier ce cântărea 24 de kilograme.

Avea vocaţiunea să-l poarte până când va fi strâns, cer-

şind, o sumă destul de mare cu care să se poată clădi un spital.

Fakirii Indiei contimporane sunt în stare să se ia la întrecere cu predecesorii lor.

Intr'o călătorie recentă, profesorul Monier Williams, întâlni la Allahabad un bărbat aşezat de cincizeci de ani în aceiaşi poziţie, expus la soare, vânt şi ploaie. Nu se mişca decât odată pe zi atunci când cucernicii săi îl duceau la apele sacre ale Gangelui.

Altul ţinea continuu mâna peste cap cu pumnul strâns aşteptând clipa în care unghiile vor pătrunde în carne. Braţul său era paralizat.

Fakirii musulmani cunoscuţi şi sub numele de Dervişi, vagabondează prin toate ţinuturile Islamului, Indiei, Turkestanului, Persiei, Turciei şi Egiptului. Sunt îmbrăcaţi cu un fel de rochie de pâslă având capul şi picioarele goale şi barba încâlcită.

Călugării cerşetori „sivaiţi" se deosebesc de „visnuiţi" prin costumul şi caracterele lor principale.

Fakirul care se înfăţişase în faţa amicilor noştri aparţinea sectei din Benarés adică sectei Divinilor Ghicitori.

Când zări tinerii, îi privi mai întâi cu mirare dar apoi obrazul său sbârcit se lumină.

Apropiidu-se de Atar, care şedea plecat, îi puse mâinile pe cap şi-i vorbi cât-va timp într'o limbă guturală.

După aceea se apropie de Jack şi Francinet, se uită câte-va clipe la ei apoi strigă pe Atar.

Era lesne de priceput că fakirul dorea ca tânărul hindus să traducă vorbele ce le va rosti.

Iată ceeace le zise băieţilor acest bătrân misterios:

— Muritori europeni, tineri cu fața albă și trăsături frumoase! Nenorocirea este deja tipărită pe frunțile voastre... Când ați ieșit din copilărie ați și trecut prin pericole, pe care Divinitatea le rezervă deobiceiu oamenilor maturi... Unul dintre voi a scăpat de curând dela moarte și celălalt va fi în curând foarte amenințat... Inchizând ochii vă văd alergând prin marile șesuri ale Indiei, vă zăresc lângă munți așa de înalți încât alături de ei munții Radmajal par niște movilițe... Vă luptați cu fiare sălbatice apoi parcă vă ridicați ca păsările... Vă văd alergând într'o trăsură de foc.

O molimă vă urmărește... Moartea vă paște... Incă odată... In fine ajungeți în orașe imense. Aici vă așteaptă noi pericole, oameni mai fioroși decât tigrii Bengalului, decât jaguarii din Rinadji, mai prefăcuți decât hienele din Benares... Dar Divinitatea pune în calea voastră mari protectori cari vă ajută să treceți multe piedici... Aicea însă viitorul se încurcă pentru mine.

Nu mai văd... Sunteți înconjurați de un nor negru... Un obraz de femee tânără apare surâzător... Văd și o femee blondă... cu obrazul trist, cu fruntea îngrijorată... Asta e tot. Nu-mi este dat să citesc mai departe viitorul vostru, dragii mei...

Și fakirul aruncă celor doi băeți o privire lungă în care se putea citi și tristețe și compătimire.

Rupându-și dintr'un șirag două perle verzi bătrânul dădu una lui Jack și cealaltă lui Francinet zicându-le:

— Aceste perle vă vor purta noroc... Vor depărta duhurile rele de voi și vor împiedica șerpii să vă muște.

Apoi fakirul atinse ușor pe cei doi băieți, cu bastonul său, pronunțând vorbele:

— Tamuli... Raidzal (Mergeți în pace).

Ușor impresionați, Jack și Francinet mulțumiră înclinându-se și rugară pe Atar să întrebe pe moșneag cum se numea.

— Kapuss, răspunse acesta, apoi se depărtă printre ierburi.

Când dispăru, Francinet zise lui Jack:

— Ce individ straniu...

— Da... Dar dacă ce ne-a povestit e adevărat atunci nu suntem încă la capătul suferințelor noastre...

— Aș! Poveștl...

— Totuși a spus că unul din noi a scăpat curând dela moarte.

— Așa e... Și că foarte curând voiu fi și eu amenințat... Infine, om trăi și om vedea... Dar ca să-ți spun drept eu nu prea cred în proorocirl d'astea!

— In tot cazul, zise Jack, să nu pierdem pietrele care ne-a dat... Poate că ne vor fi odată de folos.

De la venirea fakirului Atar părea foarte turburat... Se arunca cu capul de pământ sguduit de convulsiuni ciudate.

Jack nu îndrăzni să-l întrebe nimic pe hindus care dealtfel în privința religiei era foarte puțin comunicativ.

Deodată Francinet își duse mâna la cap exclamând:

— Ce prost sunt...

— Dar ce ai? îl întrebă Jack.

— Păi, bătrânul acesta trebue să cunoască regiunea de minune, deci și drumul cel mai scurt ca s'ajungem la mare...

— Adevărat, zise Jack. Dar poate că Atar îl mai poate prinde.

— Să încercăm...

Hindusul care fu pus la curent cu situația, alergă în căutarea moșneagului.

Dar după o jumătate de ceas se întoarse obosit şi gâfâind. Cu toate sforţările sale nu putuse regăsi pe fakir.

Acesta se retrăsese probabil în vreo viziună pentru rugăciune.

Francinet îşi privi în zadar busola, căci acest instrument îi era acuma inutil... I-ar fi trebuit o hartă...

In fine cei doi băieţi după ce se sfătuiră, hotărâră să-şi continue drumul spre Nord.

In acest fel erau siguri că nu vor cădea din nou în mâinile lui Gregor.

Terenul devenea din ce în ce mai neted... şi un pârâu lin şerpuia într'o vale umbrită.

Din loc în loc se ridicau clădiri mici din piatră galbenă cu acoperişul albastru.

Erau templele lui Djaina.

Djainismul este una din religiile cele mai importante ale Indiei.

Invăţaţi prin experienţă, Jack şi Francinet trecură departe pe lângă aceste temple de teamă ca nu cumva să trezească susceptibilitatea hinduşilor.

Merseră pe lângă albia unui fluviu şi pe înserate ajunseră la porţile unui oraş.

Acest oraş era Rhagalpour, unul dintre cele mai mari ale Indiei în care cu toate sforţările Angliei s'a mai păstrat şi azi groaznicul obiceiu al sacrificiilor umane.

Amicii noştri se întinseră pe iarbă hotărâţi să petreacă noaptea afară.

Când apăru luna, se auzi un sgomot curios...

Ici şi colo, apăru lumina tremurătoare a torţelor care-şi

proiectau razele roşiatice pe corpuri arămii ce se mişcau în beznă.

Deodată răsunară ţipete sinistre, ţipete de durere, ţipete de agonie cari erau, din timp în timp, acoperite de melodii şi cântece lugubre şi monotone.

Atar îl apucă pe Jack de braţ şi-i şopti la ureche:

— Să încercăm să fugim... Dacă suntem găsiţi aici, suntem pierduţi... Ne aflăm lângă o pagodă şi ţipetele pe care le auzim sunt acele ale victimelor cari sunt înjunghiate... Se celebrează marea sărbătoare a lui Kaudeiş.

— Dacă-i vorba aşa, răspunse Jack, sunt şi eu de părere că într'adevăr nu e prudent să rămânem în aceste locuri.

Şi, comunică şi lui Francinet cele spuse de Atar.

— Sunt perfect de acord, zise parisianul... Nu caut deloc aventuri noui şi dacă Atar crede că e vreun pericol,... ei bine! hai s'o ştergem!

Abia pronunţase aceste vorbe când o lumină vie ilumină câmpul...

Hinduşii din Rhagalpour, aprinseră jungla pentru a-şi cinsti zeităţile şi erburile uscate ardeau deja cu trosnituri sinistre...

BON Nr. 7

Numele .....

Pronumele .....

Adresa .....

Data .....